

Veto

Deze week in Veto: vrouw achter Roger klappt uit biecht. Vroegere kotmadam van rektor Dillemans heeft touwtjes nog steeds stevig in handen. Eksklusief voor Veto legt zij de schaduwzijde van de Zonnekoning bloot. Zijn eerste avontuurtjes, zijn eerste liefdesverdriet, kaptagon in eksamentijd. Nog nagenietend verhaalt ze zijn schelmenstreken.

Hij is trouwens nog preses van de studentenklub geweest. Hij was in die tijd de stille inspirator van de kodeks - ietwat op de achtergrond want dat mochten ze thuis niet weten. Wie er zijn dronkemannengebruik op nagaat zal nochtans merken dat al zijn favoriete dranklieden in de kodeks opgenomen werden. Toen andere pressessen daarover begonnen te zagen, ontvlamden hun pet en lint spontaan tijdens het salamanderen, hetgeen hun sociaal leven nogal ruineerde.

Want een schavuit was hij wel, Roger. Een harde werker, maar geen saai-piet. Een kleurrijk figuur, altijd voor een grapje te vinden. Toen al. De kerel die er met zijn liefje vandoor wou, bood hij een ritje aan op zijn nieuwe fiets. Zonder remmen en met brandversneller in het freem hotste die de Keizersberg af. Haha.

Jaja, Roger was de baas en niemand anders. Hij dekreteerde, anderen betaalden zijn rekeningen. Met zijn populariteit ging het dan ook steil bergaf. Roger = Jozef II' las men boven het pissin van het stamkafje. Maar op kot was zijn Madam de baas. En dat is nu nog zo. Vanuit haar deurgat houdt ze nog steeds een oogje in het zeil en niets dat haar het zicht kan belemmeren. Roger heeft er een Patriakompleks aan overgehouden. Deze week in Veto. Op de achterpagina.

STUDENTENWEEKBLAD VAN DE LEUVENSE OVERKOEPELENDE KRINGORGANISATIE - JAARGANG 17, 1990-1991, NUMMER 29, MAANDAG 13 MEI 1991

Wie hier op kot zit, is bij de gelukkigen: hij zal niet verkolen, verstikken of van de derde verdieping te pletter storten voor de 100 arriveert. (Foto Hielke Grootendorst)

Grote kotenquête Sociale Raad

Huurprijzen op de grens van het ondraaglijke

Er is dit jaar al veel te doen geweest rond de situatie op de Leuvense kamermarkt: de opschudding rond de verhoging van de stadstaks, de aankondiging van nieuwe projecten van wege de unief en van een op zijn minst verdachte politiek ten opzichte van buitenlandse huurders. Allemaal gevolgen van een uit zijn voegen barstende markt, die de laatste jaren fundamentele veranderingen onderging. Het ontbreekt echter dikwijls aan concreet cijfermateriaal om de stellingen in het debat kracht bij te zetten. Sociale Raad (Sora) probeerde daaraan iets te doen door een groots opgezette kotenquête bij ongeveer 2400 studenten.

De enquête van Sociale Raad, die dateert van begin december, is een welkome aanvulling op een steekproef die vorig jaar door de Huisvestingsdienst is verricht. De dienst onderzocht 1873 huurkontrakten voor het academiejaar 1989-90, uit de privésector. Sora zag het breder en onderzocht ook de situatie in de residenties (de kamers die door Studentenvoorzieningen gesubsidieerd worden) en de studio's: naast de 1973 privéfeiches kwamen er ook 301 antwoorden van residentiebewoners en 166 studiofeiches binnen. Zo kunnen er interessante vergelijkingen gemaakt worden tussen de drie marktsegmenten.

De verwerking van de gegevens is nog maar in een eerste fase: er werden tot nog toe enkel elementaire bewerkingen uitgevoerd. Voorlopig is het moeilijk correlaties te leggen tussen verschillende gegevens omdat nog geen kruistabellen werden gemaakt. De volledige verwerking zou, als alles volgens plan verloopt, in oktober afgelopen zijn. Dan wordt ook een zwartboek gepubliceerd. We geven hieronder een overzicht van de belangrijkste eerste resultaten.

Dat de huurprijzen in Leuven de laatste jaren steil de hoogte ingaan, blijkt nog maar eens als men de gemiddelde prijzen van beide enquêtes vergelijkt. In nauwelijks een jaar tijd ging de huurprijs van de gemiddelde privékamer van 5.115 fr naar 5.372 fr per maand. Het is echter waarschijnlijk dat de eigenlijke stijging nog hoger ligt: het blijkt immers uit de enquête van Sora dat studenten de huurprijs van hun eigen kamer vaak te laag inschatten, omdat ze niet zelf betalen. Zo hebben ze niet altijd een goed zicht op de bijkomende kosten. In die zin is het onderzoek van de Huisvestingsdienst meer betrouwbaar omdat het rechtstreeks op de kontrakten gebaseerd is.

Die gemiddelde prijs krijgt nog meer betekenis als men gaat opsplitsen naar het soort kontrakt. Zo kwam Sora tot de vaststelling dat er een belangrijke kloof bestaat tussen kontrakten van tien en twaalf maanden: de gemiddelde prijs ligt respectievelijk op 5.295 fr en 5.711 fr. Het is bekend dat kontrakten van 12 maanden vaak voorkomen bij de grote eigenaars, die investeren in nieuwe kamers met meer comfort. Studenten die

hier een kamer huren, moeten dan ook bereid zijn om meer te betalen. Uit het aantal ingevulde formulieren blijkt dat die koten met meer lukse al 15% van de privékamermarkt vormen. Volgens de enquête van de Huisvestingsdienst was dat segment vorig jaar nog maar goed voor tien procent.

Wie nog meer betaalt voor comfort en ruimte zijn uiteraard de studenten die een studio betrekken. De gemiddelde prijs hier ligt al op een slordige 9.243 fr. De huurkontrakten voor een studio zijn dan ook - de logika van de kamers indachtig - in 85% van de gevallen twaalfmaandenkontrakten. De tegenovergestelde situatie doet zich voor bij de residenties: 94% van de kontrakten loopt daar over een periode van tien maanden. Vermits de residenties bovendien gesubsidieerd worden door de universiteit, ligt de huurprijs hier ook een stuk lager: gemiddeld 3.830 fr volgens de ingevulde formulieren.

Duidelijk

Door de stijgingen van de laatste jaren lijkt er voor veel studenten langzamerhand een plafond bereikt. Op de vraag 'Vind je de huurprijs draaglijk?' moeilijk/just/zonder moeite/ik betaal toch niet zelf' antwoordt 42% van de studenten 'moeilijk of just': een duidelijk teken dat velen niet akkoord zouden gaan met schepen van financiën Wouters als hij de verhoging van de stadstaks afdoet als een peulschietje voor de studenten. Voor de privémarkt - het segment dat zeker door de bijkomende taks zou getroffen worden - geldt dit zeker: bewoners van studio's en kamers verklaren in 6% van de gevallen het 'moeilijk' te hebben met de huurprijs en slechts voor 11% (studio) en 18% (kamer) 'zonder moeite' te betalen. Wie op een residentie woont, heeft in 38% van de gevallen 'geen moeite' met de huur.

Opvallend is ook dat vooral de bewoners van studio's onverschillig staan tegenover hun hoge huurprijs: 39% verklaart 'toch zelf niet te betalen',

Fakulteit Landbouw geplaagd door gebrek aan middelen

Grasgebrek legt melkkoe droog

Ondanks de financieel iets betere vooruitzichten in het licht van het ondertussen beruchte mammoetdecreet heeft onze Alma Mater te kampen met een nijpend begrotingstekort. Om dit tekort te verhelpen moet onder andere elke fakulteit 3% inleveren. Voor een aantal fakulteiten die reeds met kronische bloedarmoede te kampen hebben, betekent dit een ware adering. We hebben er voor de gelegenheid entje uitgepikt, de Landbouwfakulteit, gemeenzaam bekend als het Boerenkot. Deze fakulteit droomt op dit moment allesbehalve van prozaische landbouwtafereltjes op z'n Stijn Streuvels. Tijdens haar laatste fakulteitsraad werd zelfs gedacht aan leuke dingen als *numerus clausus*.

Sedert het einde van de jaren zeventig kent de Landbouwfakulteit een jaarlijkse toename van het aantal studenten met 6%. Goed in het oor liggende aantrekkingspolen als milieu en biotechnologie zijn hier zeker niet vreemd aan. In 1982 moesten alle Leuvense fakulteiten 6% van hun loonmassa inleveren aan de KU Leuven. Het aldus verzamelde krediet zou worden gebruikt voor een grondige herverdeling van de omkadering. Een belofte die nooit werd nagekomen. Dit alles heeft ervoor gezorgd dat Landbouw sinds '82 te kampen heeft met een jaarlijks stijgend tekort aan omkadering, lokalen, didactische laboratoria en voldoende financiële armslag om haar onderwijskundige opdracht op een treffelijke manier te kunnen vervullen. Een typisch voorbeeld van de gebrekkige uitrusting zijn de weinige serres waarover landbouw beschikt. Zij doen denken aan agrarische archeologie en zijn rijp voor de glaskontainer. Deze situatie inspireerde een professor een tweetal jaren geleden tot de schampere opmerking "dat een landbouwfakulteit zonder serres als een kafee zonder bier is."

Vetpotten

Jaarlijks ontvangt elke universiteit toelagen van de staat. Deze werden tot nu toe berekend op basis van het aantal studenten en op basis van de gevulde studierichting. Zo zitten bijvoorbeeld de studenten uit de tweede en derde cyclus landbouw in de hoogste financierings-

klasse. Goed voor een toelage van meer dan een half miljoen frank per student. De KUL verwacht voor het jaar '91 een staattoelag van 6,2 miljard. Aangezien de Belgische wetgever niet altijd uitblinkt door een grote zin voor realiteit gaat dit geld niet zomaar rechtstreeks naar elke fakulteit. Daarom voert de KU Leuven een correctie door: Na afhouding van een deel (1,7 miljard) voor Algemene Diensten (Administratieve Diensten, Rekencentrum, Bibliotheekcentrale, Audiovisuele Dienst en Diensten Onderwijs) wordt de resterende 4,5 miljard volgens bepaalde sleutels verdeeld over de fakulteiten en instituten.

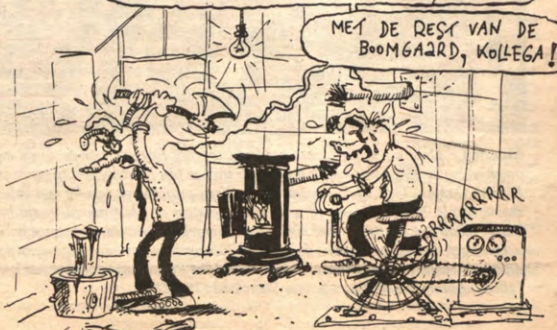
De jaarlijkse staattoelagen bestaan uit drie delen: Akademisch en Wetenschappelijk Personeel (AWP), Administratief en Technische Personeel (ATP) en een post werkingsmiddelen. De wetgever bepaalt duidelijk de omkadering per studierichting. Zo heeft Landbouw per haar eerste cyclus recht op een omkadering van één AWP per negen studenten en één AWP per zes studenten voor haar tweede cyclus. De KUL sluit hiervan gemiddeld slechts 81% door naar de fakulteiten; de rest belandt in de post Algemene Diensten. Een regel die echter niet altijd opgaat. Op dit moment beschikt Landbouw slechts over 74% van de afgesproken 81% omkadering. Omgerekend betekent dit dat haar omkadering slechts 60% bedraagt van wat de KU Leuven jaar-

vervolg op p.6 ▶

OP HET BOERENKOT...

EN WAARMEE... HJIG... ZULLEN WE DE... PUF... TOMAÏEN VERWARMEN, KOLLEGA?

MEI DE REST VAN DE BOOMGAARD, KOLLEGA!

Lakune

Het groot verschil tussen beide onderzoeken ligt in de vraagstelling. Naast de overlappende vragen naar huurprijs, comfort en soort kontrakt, kozen beide initiatiefnemers voor een verschillende invalshoek. De Huisvestingsdienst vroeg ook naar een aantal persoonlijke gegevens van de huurder: een essentiële aanvulling als men later wil uitsplitsen naar geslacht, nationaliteit, socio-professionele categorie of het al dan niet ontvangen van een studiebeurs. Het ontbreken van dit aspect is zeker de voornaamste lakune in het onderzoek van Sora en doet toch wel af van de waarde van hun onderzoek. Zo sluit men immers a priori een aantal interessante correlaties uit. De fiche van Sora heeft wel de verdienste te peilen naar de persoonlijke houding van de huurder ten opzichte van zijn woonsituatie en zijn kotbaas.

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)kwaliteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanlagen (spaties inbegrepen); dit komt overeen met ±1,5 getikte blz. met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

Wina

In de Veto van vorige week (nr.28) las ik in het artikel 'Het beste uit de kringbladen, Het Heverleese medialandschap' weer de typische fout die niet alleen Veto maakt, maar ook vele mensen van andere kringen. Wina bestaat uit wiskunde- en natuurkundestudenten, inderdaad, maar het is nu toch ook al acht jaar dat er in Leuven informaticarondlopen. En zij maken ook deel uit van Wina.

In 82-83 werd informatica ingevoerd, in de kandidaturen toegevoegd als optie bij de wiskunde-opleiding, in de licenties als een volwaardige (echter niet wettelijk gehomologeerde) richting, geleid door de departementen wiskunde en computerwetenschappen. Het was vrij evident dat de informatikastudenten bij Wina aansloten, en men moest niet eens de naam van de fakulteitskring veranderen. Wina stond vanaf nu voor de studenten Wiskunde, Informatica en Natuur-

kunde. Men had misschien beter de naam veranderd, om de nu bestaande 'vergetelheid' niet te hebben. Intussen lopen hier nu ook zo'n kleine 200 informatikastudenten rond.

Zoals u kon lezen in Veto nummer 27 hebben de informatici al van zich laten horen. Sinds hun geboorte waren zij al vier keer het gros van het presidium, en volgend jaar zijn het weeral vooraf informatici die zetelen op de belangrijkste presidiumposten. Geen reden dus om informatici ergens te laten rondzweven in het niets.

Bij deze hoop ik dat u iets bijgeleerd hebt, en dat u dan ook nooit meer Wina enkel identificeert met de studenten wiskunde en natuurkunde. Anders zult u uw leven lang geïntereerd worden door ongeneeslijke plagen en tenslotte branden in de hel. Voilà

Peter Dequidt
preses Wina

CAMPUSKRANT: ABSOLUUT INTERESSANT GESTROOMLIJNDE INFO

Onafhankelijk - Na een jaar verschijning vond de redactie van de *Campuskrant*, veertiendaags informatieblad uitgegeven door de KU Leuven, het bijzonder interessant te peilen naar de eerste reacties van het leespubliek. Met de hulp van het departement Kommunikatiewetenschap werd een mondelinge enquête uitgevoerd bij 846 personen, gelijk verdeeld over academisch-wetenschappelijk en administratief-technisch personeel en studenten. De resultaten zijn een mooi staaltje van verbloemend en verhuullend taalgebruik.

95% van de ondervraagden zegt de krant te 'kennen of herkennen'. Een belangrijk verschil toch wel. Op de vraag 'Welke KU Leuven-bladen kent u?' noemt drie vierde *spontaan* de *Campuskrant*, vlak nadat men had aangekondigd dat het ging om een enquête van de *Campuskrant*, welke verstaan. De houding van de ondervraagde studenten, die in de resultaten nogal naar de achtergrond gedrongen is, brengt vaak verrassende nuances aan in de toch wel zeer positieve beoordeling door het personeel: zo zouden studenten 'meer toevallige lezers' zijn dan personeel, dat de krant automatisch en gratis op de dienst aankrijgt.

Uit de enquête komt ook duidelijk naar voor wat de precieze functie van de *Campuskrant* is: informeren en aankondigen, eerder dan achtergrond of duiding geven bij bepaalde items. Beter is in dit opzicht is dat het editoriaal en het 'forum' slecht skoren als 'kwaliteitsrubrieken' die 'omnisbaar' zouden zijn en dat de krant slechts door een kleine minderheid bewaard wordt (80% gooit hem weg). Over de omnisbaarheid van de krant zelf kan men zich trouwens ook vragen stellen: slechts 2,2% van de lezers zou hem wekelijks willen zien verschijnen.

Bovendien menen de meeste lezers dat de krant niet iets te dicht bij het beleid aanleunt om 'onafhankelijke' berichtgeving te kunnen brengen: slechts 43% vindt de krant onafhankelijk, 17% vindt dat expliciet niet. 41% heeft op de vraag geen antwoord: dat kan te maken hebben met het feit dat de houding tegenover het beleid vaak niet expliciet geformuleerd is. Meer informatie over het beleid is dan ook een van de eerste eisen van de ondervraagden. Voor het overige is alles voor het gros van de ondervraagden dik in de orde: de *Campuskrant* is 'nuttig, interessant, verzorgd en zakelijke'. Zo horen we het natuurlijk graag. (PDG)

In onze reeks presidiumverkiezingen

Germania: veertig eenheden en één paardekop

Vorige week dinsdag mochten de germanisten dan toch nog naar de stembus voor de verkiezing van een nieuw presidium. Erg opgezet waren ze daar kennelijk niet mee. Amper 129 studenten namen de moeite te stemmen op één serieuze ploeg en twee lolploegen. Verwonderlijk was dat niet. De campagne van het nieuwe presidium stelde niet alleen bijzonder weinig voor, maar bereikte bovendien slechts de helft van de studenten, vermits de voorstelling van het presidium en het programma enkel plaatsvond in de kandidaturen. Geen erg bemoeid begin voor een ploeg die nochtans veel moet goedmaken en een uitermate zwak presidiumjaar.

Germanisten hebben niet de gewoonte veel aandacht te besteden aan hun presidiumverkiezingen. Geen afficheveldslagen, promoties van streekbieren of spannende verkiezingsronden dus, maar bescheiden, meestal saai kampanjes, die enkel het eigen studentenpubliek als doelgroep hebben.

Wapenfeit

Het fenomeen hangt overigens nauw samen met het kiessysteem: volgens de statuten van Germania stelt een presidium zich niet verkiesbaar als ploeg, maar moet elke functie afzonderlijk en verkozen worden. Uit die regel volgt dat eventuele concurrentie nooit uitgeoefend wordt tussen voltallige presidiumploegen, maar hooguit tussen rivaliserende kandidaten voor een bepaalde functie. In de praktijk gebeurt dat natuurlijk zelden of nooit; meestal is men al bijzonder tevreden als voor elke functie kandidaten gevonden worden, en zelfs dat is elk jaar opnieuw een probleem. Functies zoals die van sociaal afgevaardigde of sportverantwoordelijke worden met moeite ingevuld, terwijl voor de meer 'aantrekkelijke' posten zoals cultuur en animatie massale interesse bestaat.

Voor het laatste wapenfeit binnen Germania moeten we inmiddels al zes jaar teruggaan, toen er twee kandidatenkoppels waren voor de functie van preses/vice-preses. Daarna is het verkiezingsgeburen geleidelijk geëvolueerd tot een louter formeel en in zekere zin zelfs overbodige aangelegenheid. Het traditionele verkiezingsdebat is volledig in de vergetelheid geraakt, de programma's worden alsmoer korter en minder inhoudelijk, en steeds minder germanisten vinden hun weg naar de stembus. Bovendien is het zo dat de statuten van Germania geen melding maken van een kworum, waardoor het al bijna voldoende is zich kandidaat te stellen voor een functie om ook daadwerkelijk verkozen te worden. Een Germania-presidium krijgt daardoor steeds meer iets van een werkgroep, een hobby-club als je wil: iedereen die om

een of andere reden deel wil uitmaken van het presidium, kan dat. Het gevolg is evenwel dat er elk jaar meer presidiumleden verkozen worden, maar dat het niveau van de werking vaak omgekeerd evenredig is met de omvang van het presidium.

Dit jaar werd op dat vlak alvast een voorlopig hoogtepunt bereikt. Het presidium dat verleden week verkozen werd telt zo maar eventjes 29 leden. Als we daarbij de sociale afgevaardigden, die nog gevonden moeten worden, de vertegenwoordigers op de vzw Fakbar L&W en de financieel verantwoordelijke, die in het begin van het academiejaar door het presidium gekozen worden, en de jaarverantwoordelijken rekenen, dan bestaat het presidium van Germania op zijn minst uit 40 eenheden. Geen beperkte luke voor een 'middelgrote' kring. Opvallend is verder dat sommige functies (cultuur met 7 (zeven!)), animatie en kursusdienst - niet te vergelijken met de kursusdienst van grote kringen - met vier) bepaald overbemand zijn, terwijl andere functies niet of slechts gedeeltelijk ingevuld zijn. Vermeldenswaardig is bovendien dat wat zo ongeveer de grootste non-functie in het Leuvense moet zijn, de *Free-lance* functie met name, nu al door twee ontoestastelingen waargenomen zal worden.

Voor een grote groep germanisten zijn de verkiezingen ongetwijfeld onopgemerkt voorbij gegaan. Het tijdstip zal daar wel iets mee te maken hebben. Sam Versweydelde, de nieuwe preses, was pas na de paasvakantie begonnen met het samenstellen van zijn presidium, waardoor er voor een echte campagne nog nauwelijks tijd was. Meer dan een aantal affiches, een rudimentair programma en een aankondiging in de kandidaturen kon het nieuwe presidium (*Sesamstraat*) niet voorleggen. De twee lolploegen (*Duplomaal* en *Exibi*) stelden daar met wat affiches en inheraast geschreven programma's (*Exibi*): 'Demokratisering van de bordelprijzen', oordeel zelf weinig tegenover. Uiteindelijk brachten 129 germanisten hun stem uit. Als je ervan uitgaat dat het voltallige presidium gestemd heeft, dan zouden daarnaast nog zo'n 100 germanisten de moeite genomen hebben even langs de stembus te passeren. Een bedroevend resultaat, als je weet dat Germaanse Filologie ongeveer 550 studenten telt.

Bedroevend was echter vooral het nivo van het programmaboekje, zowat de enige informatiebron voor de germanist om zich een oordeel te vormen over de intenties van de kandidaat-presidiumleden. Na een jaar waarin het presidium over zowat de gehele lijn gefaald heeft, zouden een aantal welgemeende beloftes zeker niet misstaan. De gebrekkige presidiumwerking van dit jaar heeft er alleszins voor gezorgd dat Germania een bescheiden plaats is gaan innemen binnen het geheel van L&W-kringen en ook intern verliet niet alles vlekkeloos. Tradities zoals het toneelblossement en de feestweek kenden maar een matig succes, en de jaarlijkse revue kon zelfs niet doorgaan, omdat niemand aan een zaal gedacht had. Ook op het inhoudelijke vlak vernemen we bijzonder weinig uit het programmaboekje. Er wordt weliswaar melding gemaakt van het plan Dillemans, de problemen met betrekking tot de fakbar en de permanenties, de samenwerking tussen de L&W-kringen en de vertegenwoordiging op de raden en medebeheersorganen, maar verder dan vage intentieverklaringen en impliciete stellingnames gaat men niet. Het nieuwe presidium blinkt zeker niet uit door enthousiasme en creativiteit en is wel bijzonder voorzichtig met zijn perspectieven. Of wat moet je anders besluiten uit de konklusie van preses en vice preses dat "de praktische ingesteldheid primeert, en dat wij in wezen niets anders van plan zijn dan het werk van de vorige presidia zo goed mogelijk verder te zetten (en waar mogelijk zelfs proberen het beter te doen)".

Werner Van den Bergh

Kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
(016/22.44.38)

Jaargang 17
nr. 29
13 mei 1991

Ver. uitg. Stef Wauters,
's Meiersstraat 5, Leuven

Hoofdredactie: Koen Hendrickx

Redaktiesekretariaat: Stef Wauters

Redactie: Dirk Boeckx, Pieter De Gryse, Hielke Grootendorst,

Walter Pauli, Ria Vandermassen

Doka: Hielke Grootendorst, Wim Peeters

Tekeningen: Arnulph en Nix

Lay-out en vormgeving: Dirk Boeckx, Els Cornelis,

Pieter De Gryse, Luc Janssens,

Walter Pauli, Roeland Peeters,

Agna Smisdom, Ronny Tielen,

Werner Van den Bergh, Jan Van der Linden, Ria Vandermassen,

Steven Van Garsse

Medewerkers: Sjarel Bolckmans, Filip

De Keukeleere, Hilde Lenie, Agna

Smisdom, Werner Van den Bergh,

Pieter Vandekerckhove

Stef Wauters

Indredactie: Dirk Boeckx en Stef Wauters

Zetwerk en publiciteit

Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij Rotatyp Brussel

Oplage 9000 eksemplaren

ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen

Studenten: 250 fr.;

niet-studenten: 300 fr.;

steun vanaf 600 fr.;

over te schrijven op

rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas

ten laatste vrijdag voor verschijnen

om 18.00 uur op het

redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering

iedere vrijdagmiddag om 15.00 u

Monmijl - Deze week donderdag herdenkt sportief Leuven voor de derde maal professor Mon Vanden Eynde. Mon overleed begin '89 en was vooral bekend als trainer van Vlaamse sportfiguren zoals Gaston Roelants, Miel Putemans en Ivo Van Damme. Ook bij de studenten en kollega-professoren was hij zeer geliefd. Hoogtepunt van het sportprogramma donderdag is de mijl, die om 18 u wordt gelopen op de kloothoide piste van het Instituut voor Lichamelijke Opleiding. Verder staan ook de 100 en 200 meter voor dames geprogrammeerd, naast hordenloop, 800 en 3000 meter, polsstok- en verspringen. En niet te vergeten de 10 maal 200 meter voor studentenploegen per fakulteit. Op de foto die genomen werd tijdens de eerste editie op 4 mei '89 herkent u Miel Putemans temidden van heel wat andere illustere figuren uit die tijd. Inlichtingen op het sekretariaat van Sportraad (20.62.03).

STUDENTEN!
Zit niet zelf
te experimenteren
met die PC: je tijd is
te kostbaar!

Wij typen immers snel,
goedkoop en vooral vakkundig
je thesis, paper,
seminariewerk... en gaan
geen uitdaging uit de weg:
breng ons gerust alle
vreemde talen en tekens,
symbolen, formules, tabellen...

't Is ook vlakbij: tegenover
ALMA II.

UNIVER cv

Edward Van Evenstraat 3
3000 LEUVEN
☎ 016/23.86.43

(advertentie)

Gevaar voor semestereksamen in
fakulteit Toegepaste Wetenschappen

Stanford-pedagogie maakt school

In de fakulteit Toegepaste Wetenschappen dreigen semestereksamen binnen te sluipen door een achterpoortje. Enkele professoren van het departement elektrotechniek hebben een voorstel uitgewerkt voor een ingrijpende verandering van de programma-organisatie in het laatste jaar. Het voorstel bevat volgens de studenten Elektronika een aantal positieve punten, zoals de afschaffing van oefeningen en praktika die bij technische vakken horen, en de betere assimilatie van technische vakken. Maar anderzijds houdt het project ook een examenstijgtijd in tijdens de tweede en de derde week van januari, vlak na de Kerstvakantie. Tegen deze feitelijke invoering van een semestereksamenstelsel zijn de burgerlijk ingenieurs radikaal gekant.

De tekst van het voorstel, waarvan docent Bart De Moor eindredacteur is, bevat verschillende onderdelen die niet los van elkaar kunnen worden gezien. Allereerst zouden een zevental specialiteits-technische vakken worden gekoncentreerd in de eerste zeven à tien weken van het academiejaar. De oefeningen en praktika bij deze vakken zouden worden vervangen door een *studieproject* dat behoort bij een cluster van vakken. De studenten kunnen samen met de promotor van hun eindwerk bepalen welke specialiteitsvakken dat zijn. Het is de bedoeling dat verschillende aspecten uit deze 'klustervakken' met elkaar in verband worden gebracht in het studieproject, zodat men een inzicht krijgt in de inhoudelijke samenhang ervan. Het project wordt afgesloten met een eindverslag en moet klaar zijn in december.

Het tweede grote onderdeel van het voorstel betreft het examensysteem. Er zou een zittijd komen in de tweede en derde week van januari, waarin de student ondervraagd wordt over de specialiteits-klustervakken door een jury van docenten, en over de overige technische vakken die gedurende de eerste periode van het academiejaar worden gegeven. De rest van de vakken (*algemene* technische vakken) legt de student af in juni en juli.

Progressief

Het eindwerk of de tesis zou eveneens een grondige gedanteverandering ondergaan. Aangezien de student in het eerste semester zijn handen vol heeft met het project en de technische vakken, zou hij tijdens het tweede semester aan zijn tesis werken. Ter kompensatie van de wegevalen tijd in het eerste semester bedraagt het maximum aantal pagina's nog maar 60 bladzijden. Verbazend naar Leuvense normen is dat de student slechts zijn persoonlijke bijdrage en visie op het probleem moet geven. Het 'overschrijfwerk' uit artikelen, boeken en cursussen wordt voorbehouden aan het verslag van het studieproject. Tenslotte moet de thesis een probleem behandelen in de diepte, in tegenstelling tot het project, waarbij men een probleem moet aanpakken in de breedte.

Op het eerste gezicht bevat het voorstel heel wat zinnigs. De student krijgt meer autonomie, doordat hij zelf zijn klustervakken voor het studieproject kan bepalen en de samenhang leert zien in het curriculum. Oefeningen worden afgeschaft of vervangen door bundels met type-opgaven en uitgewerkte voorbeelden, of met eindoplossingen. In de plaats van de oefeningen worden regelmatig contacturen voorzien tussen studenten en assistenten of docenten, zodat elke student min of meer voor zichzelf zou kunnen bepalen wanneer hij zijn docent wil ontmoeten voor uitleg. De idee van contacturen ('office-hours') is duidelijk afkomstig van Bart De Moor, een jonge moderne docent, die tijdens zijn *fellowship* in Stanford in aanraking kwam met 'vooruitstrevende pedagogische methoden'.

Bezinken

Tegelijk met de overheveling van de specialiteits-technische vakken naar het eerste semester streeft men blijkbaar ook naar een vermindering van het aantal vakken. In de motivatie voor het voorstel schrijven de auteurs immers: "Reeds geruime tijd wordt er via het

ook navenant te ondervragen." Hiermee zitten de auteurs van de tekst op de golftegenstander van de Dilemmas en zijn plan: kwoteren op inzicht en metode, niet op woordelijke kennis van de stof. Maar hopelijk zien zij in dat nog niet alle profaan weet hebben van de Stanford-metodes. Het zal heel wat tijd vergen om vastgeroeste examinermetodes aan te passen.

Huiswerk

Bij nader inzien heeft het voorstel ook een aantal slechte kanten. De studiedruk wordt waarschijnlijk niet verlaagd, zoals in de tekst wordt beweerd. Vanaf oktober zullen de studenten intensief bezig zijn met de opvolging van de technische vakken, en met het studieproject. En na de Kerstvakantie, vlak na een aantal examens, zullen ze aan hun tesis mogen beginnen, waaraan ze in het eerste semester niets hebben kunnen doen. Een spreiding van de examens over twee periodes heeft niet noodzakelijk een vermindering van de studiedruk en de examenstress tot gevolg. De enige zekerheid die studenten hebben is dat de druk en de stress gespreid worden. De studentenbeweging diskuteert al jaren over deze kwestie, vooral waar het proef- en paaseksamen betreft. Zijn twee kortere tijdspannes minder erg dan één lange (met de zogenaamde *Dirac-impuls belasting*)? Sommigen me-

nen zelfs dat de nervositeit toeneemt als ze uitgesmeerd wordt over een heel academiejaar.

Het studieproject is een geheel nieuw idee. Het kan de studenten zeker motiveren voor het instuderen van de technische vakken, maar het feit dat voor het verslag van het project maximum 50 bladzijden en voor de thesis 60 bladzijden wordt voorgesteld, maakt dat het onderscheid tussen beiden vervaagt. Wordt de huidige tesis gewoon in twee gesplitst, waarbij ieder deel een eigen benadering van een probleem vereist, of komt er minder nadruk te liggen op het aspect tesis? Vreemd is trouwens dat de student de cluster van vakken waarover hij zijn studieproject maakt, dient te bepalen in samenspraak met de promotor van zijn *eindwerk* (of thesis). De cluster zal in de praktijk dus worden gekozen in functie van het eindwerk, en het studieproject zal bijna steeds als aanloop gelden voor de thesis. De student is toch niet zo zelfstandig als op het eerste zicht lijkt: hij is afhankelijk van een eerder genomen keuze, namelijk het onderwerp van zijn thesis; aangezien hij in het begin van het academiejaar nog niet vertrouwd is met de inhoud van de technische vakken, zal vooral de stem van de promotor zwaar doorwegen.

Afgezien van de vraag of de koppeling tussen project en thesis wel een onverdeelde goede zaak is, vertrekt het voorstel ook van een verkeerd uitgangspunt, hoewel dit in praktijk van ondergeschikt belang is. Zo heet het bijvoorbeeld dat de know-how van de (zeven) technische vakken gebruikt kan worden in de thesis en dat de studenten op het einde van het academiejaar merken dat zij een bepaald stuk stof te laat hebben gestudeerd om het nog te kunnen aanwenden. De waarheid is echter dat bij de meeste studenten de thesis slechts over een

minimaal deel van de cursus handelt, dat enorm wordt uitgewerkt in de diepte. Men hoeft zich dus niet noodzakelijk door zeven vakken te worstelen alvorens zinvol aan zijn thesis te kunnen werken.

Kraak

Het voorstel verkeert nog in een embryonale fase. Het begrip 'studieproject' is nog niet voldoende omschreven. Verder bestaat nog onduidelijkheid over de rol en het belang van de thesis. Momenteel wordt deze op relatief weinig punten beoordeeld, als men de studiebelasting in aanmerking neemt. De studenten willen dat de thesis opgewaardeerd wordt. Wanneer het aantal vakken vermindert, kan ze in verhouding tot de overige vakken een grotere waarde krijgen. In het voorstel is hiervan niets te merken. Wat er anderzijds zeker niet mag doorkomen is de examenstijgtijd in januari. Reeds in oktober '89, toen de leden van de Akademische Raad nog druk diskuteerden over de konkretisering van het plan-Dilemmas, hebben de studenten een eventueel semestereksamenstelsel afgekraakt. Nu dreigt dit gevaar van onderaf in de universiteit binnen te sluipen. Want hoewel het voorstel voorlopig alleen betrekking heeft op het departement elektrotechniek (*Esat*: elektronika, systemen, automatisatie en technologie), kijken professoren van andere departementen met belangstelling uit naar de verdere gang van zaken. De auteurs willen het voorstel zelfs al vanaf volgend academiejaar ingang doen vinden. Het departement elektrotechniek als een proefbuis voor de fakulteit Toegepaste Wetenschappen, als het ware. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Dirk Boeckx

Resultaten enquête over koten

Een derde mist nooduitgang

← vervolg van p.1

tegenover slechts 21% voor residentieën. Dit zou er kunnen op wijzen dat hier een paar papa's en mama's aan het werk zijn die met plezier de dure kamer van zoon- of dochterlief betalen. Vermits het aan persoonlijke gegevens over de ondervraagden ontbreekt, is het echter onduidelijk of het hier gaat om een rijke klasse die zonder problemen kan betalen of eerder om minder begoeden die hun kinderen *kost wat kost* willen laten studeren.

De huurprijs is niet alleen hoog voor kamers en studio's, veel studenten vinden ook dat ze voor dat bedrag relatief weinig kwaliteit in de plaats krijgen. Sora peilde naar de houding van de ondervraagden tegenover de verhouding prijs-kwaliteit. In de residenties vindt slechts 11% dat die 'barslecht, slecht of middelmatig' is. Voor de studio's is dat al 30% en voor de kamers zelfs bijna de helft: 34% vindt de verhouding prijs-kwaliteit 'middelmatig' en 13% zelfs 'slecht of barslecht'.

Het hoeft dan ook niet te verwonderen dat 6,4% van de kamerstudenten hun kot 'zeker niet aanraden aan nieuwe studenten'. Ook op deze vraag geven de residentieën duidelijk de meest positieve antwoorden: 81% kan zijn kamer 'waarschijnlijk of zeker wel' aanraden aan hen die op zoek zijn naar een kot. De gesubsidieerde kamers schijnen dus ruimschoots aan de verwachtingen van de modale student te voldoen.

Overlast

Als de huurders van privevakken en studio's niet tevreden zijn over de kwaliteit van hun kot, zou men verwachten dat op de vragen over het comfort en de relatie met de huisbaas zeer negatief antwoord wordt. Die hypoteses wordt echter niet helemaal bevestigd, zeker niet wat betreft de houding tegenover de kotbaas: voor privekamers is 63% van de ondervraagden 'tevreden' met de kotbaas. Kritieken als 'houdt zich niet aan afspraken', 'reparaties laten lang op zich wachten' of 'enkel op geld uit'

vinden bijval bij telkens ongeveer 7% van de huurders.

Andere kritiek kan nooit rekenen op meer dan 5% van de ondervraagden. Wat het huisreglement betreft, laat 90% van de huurders de vraag gewoon blanco en wijst slechts 3,7% op de 'strengere bezoekregels'. De studio's skoren op al deze vragen zelfs nog beter (net als de residenties trouwens): 80% is 'tevreden' over de kotbaas en 97,6% laat de vraag over het huisreglement open.

Schromelijk

Voor deze laatste twee categorieën is er ook geen enkel probleem wat betreft het primair comfort (kookgelegenheid, toilet-, douche): Op privekoten is er altijd toilet, meestal kookgelegenheid (behalve bij 75 respondenten, dat is 3,8% van de ondervraagden) en in meerderheid ook douche (277 of 14% heeft geen douche). Volgens het onderzoek van de Huisvestingsdienst zou er op één derde van de privekoten geen douche zijn en op 44% zelfs geen warm stromend water. De ontevredenheid van de privebewoners heeft dus andere oorzaken. Zo klaagt 27% over 'geluidsoverlast binnenhuis' en 11% over 'geluidsoverlast van buiten'. 24% vindt dat zijn kot slecht geïsoleerd is en 9% dat er te weinig hygiëne en onderhoud is. Andere kritieken halen nooit meer dan 5%.

Dit lage percentage kan echter zeker gedeeltelijk verklaard worden door de vorm van de vraag (open vraag in plaats van meerkeuze) en door het feit dat het om de laatste vraag in de reeks gaat (meer dan de helft van de ondervraagden laat de vraag open).

Ook uit de formulieren voor studio's en residenties blijkt dat de opstellers deze belangrijke vraag beter anders opgevat hadden: hier laten nogmaals 59% en 57% de vraag open. Het is dan ook moeilijk te zeggen in hoeverre de kritieken kwa geluids-, stank-, en vochtoverlast op die categorieën van toepassing zijn. Enkel voor 'geluidsoverlast binnenhuis' wordt nog redelijk geskoord: in beide gevallen ongeveer 16% van de ondervraagden.

Wie hier niet op kot zit, is bij de gelukkigen: hij zal niet door de derde verdieping te pletter storten voor de kommunisten arriveren. (foto Hielke Grootendorst)

Een laatste onderdeel van de enquête peilde naar de veiligheid op kot - een aspect waar ook Studentenvoorzinningen het afgelopen jaar veel aandacht aan besteedde. Ook op dit punt komen de universitaire residenties het best naar voor: volgens twee derde van de ondervraagden zijn er daar 'geen problemen'. Op de studio's lijkt ook 59% zich relatief veilig te voelen. De vraag is echter in hoeverre dat subjectief gevoelen met de realiteit overeenstemt en in hoeverre studenten zich bewust zijn van noodzakelijke veiligheidsmaatregelen. Zo signaleert een vierde van de studiobewoners toch dat er 'geen nooduitgang' voorzien is in hun woning.

Op de privekamenmarkt is het met beveiliging stukken slechter gesteld: daar denkt maar 40% van de bewoners dat er

'geen problemen' zijn. In 35% van de gevallen (680 kamers) zou er immers geen nooduitgang zijn, in 13% onveilige elektriciteit en in 9% helemaal geen brandblussers (op 176 koten). Verdere klachten betreffen de onveilige gasleiding (108 koten), de smalle trap (75 koten) of de voordeur die niet voldoende afsluit (28 koten). Tenslotte zijn er nog twee studenten die zich niet veilig voelen in de buurt van hun kot: een bewoner van het Groot Begijnhof en een van het Studentenhuus Lerkeveld.

Pieter De Gryse

In het volgende nummer publiceert Veto een lijst met koten die door Sociale Raad absoluut afgeraden worden. Niet te missen bij je zoektocht naar een nieuwe kamer in augustus-september.

FEEST IN HET STUC Aan alle mooie dingen komt een einde, zo ook aan de Stuc-programmatie van dit seizoen. Op 16 mei wordt er echter gezorgd voor een waardige afsluiter in majeurstemming en vijf gängen.

Het feest begint om 13 uur, met *Rieks Swartes* 'speelgoedvoorstelling' *Potters Beesten*, een hilarische toneelbewerking van vijf dierenverhalen van de Engelse schrijfster Beatrix Potter (1866-1943). Vier heren zeulen met speelgoedieren tussen bordkartonnen dekortjes, roepen regie-aanwijzingen over en weer, en doen geen enkele poging om de illusie van 'echt poppentheater' hoog te houden. Zij voeren de voorstelling uit als een openbare repetitie - met alle gestuntel dat daarmee gepaard gaat -, en zij spelen voorts met allerhande konventies uit de toneel- en de filmwereld. Zo wordt perspectief bijvoorbeeld uitgebeeld door Peter Rabbitt in de verte als klein konijn door het gras te laten rennen, en hem bij het dichterbij komen telkens door een groter exemplaar te vervangen. 'Potters Beesten' is een koddige, eigentijdse interpretatie van zoete verhalen, waarin de charmes van een kinderlijke leefwereld worden aangevuld met de krankzinnige hersenspinsels van vier volwassen akteurs.

Om 19 uur is de overstep van de kleine- naar de grote mensenwereld definitief. Dan stelt toneelgezelschap *Stan* de twee Seksen tegenover elkaar. Aantrekken en afstoten, passie en ontuchtiging: de ekstreme polen waartussen één akteur (Damián De Schrijver) en drie actrices (Sara De Roo, Mieke Verdin en Jolente De Keersmaeker) balance-

ren. Welke rol drank, muziek en dans vervullen in dit gebeuren, toont 'Stan' donderdag voor het eerst aan publiek in de try-out van *Brigitje*.

Om 21 uur ruimen de acteurs het veld voor de muzikanten. Dat er tijdens het lopende seizoen geen barkoncerten doorgingen in het Stuc, wordt ruimschoots goedgemaakt door het schitterende programma van het 'Einddag-terraskoncert'. Opener is de Gentse 'singersongwriter' *Tom Wolf*, die pas een prachtige CD afleverde met de hulp van onder andere Jean Blaute en Hugo Matthijssen. Hij brengt een akoestische set en wordt na een half uur afgelost door *The Candy Dates*. Deze - eveneens Gentse - band brengt frivole gitaarrock met duidelijke invloeden uit de sixties. Na een uur krijgen zij het gezelschap van Tom Wolf, die ook mét band pure klasse brengt.

Om 23 uur is het de beurt aan *La Fille d'Ernest*, een jonge groep met als boegbeeld de Belgisch-Zairese *Shake*. Zij brengt samen met drie eks-muzikanten van onder andere 'The Strings' en 'Red Zebra', een combinatie van Zairese ritmes en Westerse gitaarinvloeden, zoals hun eerste single, 'Tout Bouge' - geproduceerd door Jean-Marie Aerts -, getuigt.

Na de explosieve en beweeglijke akt van 'La Fille d'Ernest' is het de beurt aan het publiek om een aktieve rol te vervullen. Om 24 uur gaat de Grote Jaarlijkse Stuc-Fuif van start: u danst, Pierre Elitaire zorgt voor muziek.

(AS)

HOEVEEL RIJKSWACHTERS JAGEN OP MIGRANTEN? BELGIE HEEFT ZIJN STANDAARD-DATABANK

Taartdiagram - In maart 1991 kwam het basiswerk *Belgodata* op de markt. *Belgodata* is een statistische databank in de vorm van diskettes of een boek die over de meest uiteenlopende maatschappelijke onderwerpen informatie wil verschaffen. Geboortecijfers, sterftecijfers en gemiddelde leeftijden in een handomdraai dus. De gegevens worden weergegeven aan de hand van cijfers, grafieken, figuren en tabellen. *Belgodata* is een realisatie van Koen Matthijss, bij de gemiddelde Vlaming bekend van *Belgoscopie*, en van Martine Bosscher.

Belgodata verschaft gegevens over verschillende domeinen uit de samenleving, gaande van oppervlakte en klimaat, over visvangst, justitie en criminaliteit tot onderwijs en overheidsfinanciën. De databank telt op dit ogenblik 24 hoofdstukken. De gegevens worden afzonderlijk per gewest weergegeven. Vangen de Walen meer vissen dan de Vlamingen? En hoeveel oppervlakte hebben ze hier gemiddeld meer voor nodig dan de Vlamingen? Relevante data worden tevens in een Europese of internationale kontekst geplaatst.

"De informatie wordt *sec* weergegeven", aldus de auteurs. Het is immers de bedoeling om de achtergrondinformatie apart te verstrekken en de cijfers niet met duiding te overladen. De eventuele desastreuze gevolgen van bijvoorbeeld 1.9 kind per gezin voor zeg maar de sociale zekerheid, wordt als achtergrondinformatie in *Belgothema* gebracht. In *Belgothema* worden de cijfers door specialisten ter zake toegelicht. Zij analyseren de gegevens en wijzen op trends, veranderingen of verschillen met het buitenland (wie won meer dan één maal het song-festival). Thema's waarover deskundigen zich reeds gebogen hebben of dit in de nabije toekomst zullen doen, zijn onder andere het welzijn, milieuzorg, de demografische toekomst en het medialandschap.

Het materiaal voor deze databank werd geput uit zowat 150 verschillende bronnen. Gegevens en cijfers waren bijvoorbeeld afkomstig van het ABVV, de Dienst van de Eerste Minister en de

rijkswacht. Dit maakt meteen het sterke punt van de databank duidelijk: snelle bereikbaarheid van recente en betrouwbare gegevens.

Belgodata is in eerste instantie gericht op mensen die beroepshalve uiteenlopend statistisch materiaal nodig hebben. Het wil dus duidelijk een werk-instrument zijn. Vandaar dat een gemakkelijke actualisering beoogd werd. *Belgodata* wordt verspreid als losbandig werk en op diskette. Nieuwe gegevens kunnen in het basiswerk ingevoegd worden, en verouderde thema's kunnen aangepast worden.

Het losbandig basiswerk telt 270 bladzijden. In de loop van dit jaar zal het basiswerk verder aangevuld worden met ongeveer tweehonderd bladzijden en vier thema-katernen. Een klepper dus, en de prijs is dan ook niet mis: 7000 frank voor het geheel, dit jaar. De disketteversie kost met inbegrip van de temakaternen 17.000 frank. Deze vorm heeft als bijkomend voordeel dat tabellen grafisch kunnen weergegeven worden, in de vorm van een staaf- of taartdiagram. Er wordt op de diskette ook meer gedetailleerde informatie gegeven en de cijfergegevens kunnen gemakkelijker gemanipuleerd worden volgens de specifieke behoefte. Is er bijvoorbeeld een verschil in demokratisering binnen het Hobu? Het geheel wordt uitgegeven bij Kluwer. (RV)

De kommu... de komm... komen eraan

Gladio, of vijftig jaar destabilisatie

Gladio ("Zwaard") is de Italiaanse kode-naam van een zogenaamd 'stay behind'-netwerk. 'Stay behind'-groepen zijn klandestiene organisaties die kort na de Tweede Wereldoorlog overal in Europa door de CIA en de plaatselijke Geheime Diensten werden opgericht. Hun taak bestond erin tijdens de bezetting die zou volgen op een Russische invasie, inlichtingen te verzamelen en sabotagegedaden te verrichten. Toen de Italiaanse premier Andreotti het bestaan van Gladio onthulde, bracht dat niet alleen zijn eigen regering in benepen schoentjes, maar zorgde dat ook voor internationale sensatie. Enkele progressieve journalisten en wetenschappers schreven hierover een gelijknamig dossier, uitgegeven bij Epo. Het boek is in feite geen echt geheel, maar bestaat uit drie relatief zelfstandige bijdragen.

In België beweerden zowel premier Martens als minister van Defensie Coëme dat ze geen weet hadden van deze semi-illegale organisatie. Even later werd die toestand begrijselijk: generaal-majoor Van Calster, hoofd van de militaire inlichtingendienst, verklaarde dat hij inderdaad nooit informatie over de Belgische stay-behind had vrijgegeven, en er bovendien niet aan dacht namen van individuele Gladio-leden vrij te geven. Ook niet indien een parlementaire commissie erom zou vragen, en zelfs niet indien hij daartoe gesommeerd zou worden door de verantwoordelijke minister. De grenzen van onze democratie werden plots wel erg duidelijk afgebakend.

Doodvonnis

Of tenminste, het Belgische staatsbestel was nog niet vaak zo openlijk voor schut gezet. In het eerste deel van 'Gladio' zetten Jan Willems en Michel Bouffieux de jarenlange activiteiten van de militaire inlichtingendienst SDRA uiteen. SDRA heeft het hele netwerk opgezet in samenwerking met de CIA, en organiseerde zo een officiële, maar geheime dienst. Gladio was zelfs zo geheim, dat de militairen zelf uitmaakten welke minister ze voldoende betrouwbaar achtten om hierover informatie door te spelen. De liberalen Gol, Vreven en De Donnée waren dat wel, de socialist Coëme niet.

De auteurs vonden informatie over Catena terug in een nummer van *Paris-Presse* van 23 augustus 1960: "Catena heeft tot doel te verhinderen dat het

Christelijke Westen wordt overspoeld door het Barbarendom" In 1977 schreef het tijdschrift *L'Express*: "Catena is onbekend. Maar de organisatie bestaat. Het is de Zwarte Internationale."

Vatikaan

Dit impliceert - en dat is in flagrante tegenspraak met eerdere verklaringen van ministers - dat er meerdere Gladio's bestaan hebben, en niet allemaal onder rechtstreekse controle van de militaire overheid. De leden van Gladio zetten immers dikwijls andere, parallelle netwerken op. Enkele van hen werden gefinancierd door de Union Minière du Haut-Katanga, een dochter van de Société Générale, en door Brufina, de holding van de Bank Brussel-Lambert. Andere werkten samen met extreemrechtse en fascistische groepjes, zoals het Antwerpse *Bloc Anticomuniste Belge*. Weer anderen, vooral in PSC-kringen, zoeken hun heil in bedenkelijke internationale verbindingen zoals de World Anti-Communist League (Wacl). Het is duidelijk waarom de auteurs twijfelen aan de uitspraak dat Gladio enkel zou bestaan uit "onberispelijke burgers, die tot geen enkele organisatie behoren."

Het tweede deel werd geschreven door Yves Cartuyvels van de UCL, en behandelt het echte (dus Italiaanse) Gladio. Voor België is dit deel wellicht minder relevant, maar wij vonden dit opstel de helderste en meest onderbouwde bijdrage. Italië leent zich wellicht nog het meest voor een organisatie als Gladio: de grens tussen legaliteit en onwettelijkheid is dikwijls zeer schimmig en kronkelig, en vaak is het afvragen waar het legitieme gezag ophoudt en de maffia begint.

Zo ook met Gladio. Reeds tijdens de Tweede Wereldoorlog werkten het Vatikaan en de maffia bij momenten dapper samen tegen de Duitse semi-bezitters. Zo hebben zij de eerste geallieerde invasie op Sicilië mogelijk gemaakt. Na 1945 werd het geweer van schouder veranderd, en werd de anti-fascistische strijd omgevoerd in een ware oorlog tegen de machtige Italiaanse Kommunistische partij, de PCI. Een nota van de CIA uit die tijd getuigt hiervan: "Alle communisten uit het Italiaanse politieke leven moeten uit de weg worden geruimd, er moeten ploegen van fascistische doders worden gerekruteerd; deze ploegen moeten worden gebruikt bij aanslagen tegen prominenten uit de regering en tegen de burgerbevolking. De verantwoordelijkheid voor deze aanslagen moet aan de communisten worden toegeschreven."

Sodomiseren

Wat volgt is een hallucinante verzameling van moordpartijen, gemanipuleerde rechtspraak, rechters die documenten niet mogen inzien 'uit staatsbelang', fraude en meer van dat fraais. Het Italiaanse intermezzo maakt bovendien duidelijk dat een *aktief* stay-behind netwerk tot vandaag een essentieel deel is van de Amerikaanse verdedigingsstrategie.

Hierop wordt uitvoerig ingegaan in het laatste deel over 'Gladio en de Navo' van Stef Janssens. Janssens toont aan dat de strijd tegen wat genoemd wordt "de binnenlandse subversie" een van de voornaamste peilers van de Navo is. Gladio kadert hierin, naast bijvoorbeeld een screening van burgers en militairen. Rik Coolsaet, adjunct-kabinetschef van Coëme en in de jaren tachtig bekend vredesmilitant, is bij zo'n screening onverbiddebaar door de mand gevallen. Voor de verantwoordelijke militairen van Gladio was dit meteen een reden om

Coëme zelf te royeren. Zo zou iedere telefoon van Coëme worden afgetapt en nagetrokken met wie en waarover de minister sprak. Janssens konkludeerde eveneens dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat 'Operatie Sandy Cocktail' (de geallieerde invasie in Koeweit en Irak) onmogelijk kon plaatsvinden zonder logistieke steun die ooit door een stay-behind netwerk was georganiseerd.

Kramp

De verschijning van dit boek is niet willekeurig, maar een goed getimed opzet. De auteurs zijn allemaal van progressieve signatuur, en hebben met 'Gladio' een wezenlijke bijdrage willen bieden aan het onderzoek naar Gladio door de senaatscommissie. Zo'n techniek is niet nieuw. Naar aanleiding van de vroegere Bende-commissie had Humo-journalist Hugo Ghijssels ook al 'De Bende en Co' gepubliceerd, een ophefmakende aanklacht tegen de praktijken van Paul Vanden Boeynants. Ghijssels' boek was echter zo uitermate heftig, was zo slecht gedocumenteerd en voerde zo weinig hard feitmateriaal aan, dat Vanden Boeynants zijn verdediging op een schotelje gepresenteerd kreeg: "Jongen, bewijs eens wat jij allemaal vertelt?" 'De Bende en Co', met zijn smeugige verhalen over oude mannen die zich in konfituur wendelen en jonge meisjes sodomiseren, deed wél de kassa rinkelen.

Met dit 'Gladio'-dossier is het wel even anders. De auteurs hebben een haast wetenschappelijke methode gehanteerd. De toon is sec en zakelijk, ieder hoofdstuk is voorzien van een uitgebreid kritisch apparaat. Door het gedegen onderzoek wordt bovendien heel wat nieuwe details gereveleerd. Spijtig genoeg jaagt zo'n aanpak de verkoopcijfers niet direct omhoog. Anderzijds geeft deze techniek wel het publiek én de senaatscommissie een gedocumenteerde stellingname: de praktijken van de geheime diensten, ook in België, stroken meestal niet met wetgeving, laat staan met de beginselen van een democratische rechtsstaat.

Walter Pauli

Jan Willems, Etienne Verhoeyen, Michel Bouffieux, Yves Cartuyvels, Stef Janssens, Gladio, Epo, Berchem, 190 pp.

AAAHH, DIE VAKANTIELITERATUUR VAN ACCO...

acco

LEZEN MET GROOTSTE VOLDOENING.

LITERAIRE
15
LITERAATUUR
AANBOD GELDIG TOT 11 JULI.

STeR lanceert verkiezingscampagne

Politiek burgerschap bevordert integratie van migranten

Reeds tientallen jaren is het verlenen van gemeentelijk stemrecht aan migranten een heet hangijzer in de Belgische politiek. In de jaren '70 en bij het begin van de jaren '80 was het zelfs een onderdeel van de regeringsverklaring en diverse partijprogramma's. De laatste jaren liet men, afgeschrikt door het electoraal succes van het Vlaams Blok, het idee weer varen. Enkel Agalev liet zich de laatste jaren rond dit thema opmerken met hun oproep voor het eksperimenteren met gemeentelijk stemrecht. Dit jaar kwam er dan vanuit verschillende, vooral katholieke, verenigingen (KWB, KAV, KLI, KSA etc.) en vanuit de vakbonden de oproep naar de regering toe voor het toekennen van gemeentelijk stemrecht aan migranten. In Leuven hebben de Studenten tegen Racisme (STeR), naar aanleiding van de nakende verkiezingen een manifest opgesteld waarin hun eis voor het toekennen van stemrecht aan migranten die vijf jaar in België wonen, toegelicht wordt.

Vaak wordt de opmerking gemaakt dat migranten die wensen te stemmen zich maar moeten laten naturaliseren. Volgens deze redenering, die onder ander door het Koninklijk Commissariaat gevolgd wordt, kan de problematiek rond het stemrecht voor migranten teruggebracht worden tot een versoepeling van de naturalisatie-wetgeving. Het wetsvoorstel van Paula D'Hondt dat momenteel bij de Raad van State ligt en voorziet in de automatische naturalisatie van de migranten van de derde generatie is daar een goed voorbeeld van. Deze aanpak kan echter niet alle problemen in verband met politieke integratie en participatie van de migranten oplossen.

Vele vreemdelingen zien immers de naturalisatie als een verraad van hun eigen herkomst en een verloochening van hun kulturele identiteit. Bovendien is een aanvraag tot naturalisatie een individuele beslissing terwijl het bij 'stemrecht voor migranten' de bedoeling is dat de volledige groep migranten *au sérieux* genomen wordt.

Burgerschap

Als alternatief voor een versoepeling van de naturalisatie-wetgeving ijvert STeR daarom voor het invoeren van het 'politiek burgerschap'. Dit betekent dat migranten juridisch gelijkgesteld worden met Belgen wanneer ze vijf jaar in België verblijven. Hierdoor zouden, naast de toekenning van stemrecht, ook meteen alle overige politieke en juridische discriminaties uit de wereld kunnen gehaald worden. In december 1986 werd trouwens reeds een (niet aangevraagd) wetsvoorstel voor de 'gelijkstelling en gelijke behandeling van vreemdelingen en Belgen' ingediend dat voorziet in het toekennen van een (gedeeltelijk) 'politiek burgerschap'.

STeR stelt verder dat het ongehoord is en getuigt van een openlijke vorm van discriminatie dat aan 10% van de Belgische bevolking de politieke rechten ontzegd worden. Migrant en betalen nochtans evenveel gemeentebelasting en moeten ook alle andere burgerlijke verplichtingen nakomen. Bovendien heeft de geschiedenis duidelijk bevestigd dat, zolang de migranten geen stemrecht hebben, hun problemen niet ernstig

genomen worden. Integendeel, de autochtone bevolking kan met hun stem de problemen van de migranten wegstemmen, door 'afwijzend' te stemmen op enkele partijen die demagogisch inspelen op de bezorgdheid van vele buurtbewoners en in de migranten de ideale zondebokken zien. Deze miskenning van de noden en problemen waarmee migranten te kampen hebben, bemoeilijkt hun streven naar integratie.

Het is ongetwijfeld zo dat alle inwoners van een gemeente gekonfronteerd worden met bepaalde problemen die zich in hun straat, hun buurt, hun school of hun vereniging voordoen. Bij de ervaring van deze problemen speelt de nationaliteit helemaal geen rol. Het moet dan ook voor elke burger mogelijk zijn om te kunnen meewerken aan de organisatie van hun gemeente. Uiteindelijk zal het toekennen van algemeen gemeentelijk stemrecht ertoe leiden dat de migranten zich veel beter thuis zullen voelen, veel meer belangstelling voor de gemeente zullen tonen en bijgevolg meer burgerzin zullen ontwikkelen. Hierdoor wordt de integratie sterk vergemakkelijkt.

Zwedenrecht

Vaak wordt gesteld dat vele migranten geen beul hebben van het Belgisch politiek bestel waardoor het verlenen van stemrecht geen zin heeft. Nochtans mag verondersteld worden dat na vijf jaar verblijf in België, de migranten wel enige kennis over het functioneren van de gemeenteraad zullen hebben. Hierdoor is ook de vrees voor een willekeurig stemgedrag bij de migrantenpopulatie niet méér gegrond dan bij de Belgische bevolking. De ervaring in Zweden, Noorwegen, Nederland en andere (Europese) landen, waar het gemeentelijk stemrecht reeds aan migranten werd toegekend, wijzen trouwens in deze richting. Bovendien blijken de politici van deze landen eveneens een migrant-vriendelijker gemeentebestel te voeren. Wanneer er gepleit wordt voor een uitgewerkt en degelijk gemeentelijk migrantenbeleid is stemrecht voor migranten volgens STeR een *must*.

Een ander argument dat door STeR aangehaald wordt is het feit dat de

gemeente ook werkgever is en verlenen van allerlei subsidies en vergunningen. Indien een migrant dezelfde kansen wil krijgen voor een aanwerving als gesubsidieerde kontraktuele, of een subsidie voor zijn kulturele of sportvereniging is het noodzakelijk dat hij zich ook politiek kan laten gelden.

In het manifest wordt verder gesteld dat, wanneer men overgaat tot het verlenen van stemrecht aan de migranten

ten, het voor hen ook mogelijk moet zijn om zich kandidaat te stellen op de lijst van een of andere politieke partij en op deze manier vroeg of laat als gemeenteraadslid of schepen in de gemeenteraad te zetelen.

Vetter

Met de Europese eenmaking van 1992 voor de deur en de beslissing van het Europees Parlement in verband met het toekennen van gemeentelijk stemrecht aan alle EG-migrant, zal men binnenkort twee soorten vreemdelingen hebben. Een groep met gemeentelijk stemrecht en een groep zonder. Deze vorm van apartheid moet volgens STeR resoluut bestreden worden. Daarbij

krijgt ze alvast de steun van Heinz Oskar Vetter. Deze Duitse social-demokraat die het ontwerpverslag van de Commissie Juridische Zaken Rechten van de Burger van het Europees Parlement opgesteld heeft (betreffende het stemrecht voor Europese burgers op gemeentelijk vlak), stelt immers zelf dat derde landen uiteindelijk in het verdrag inbegrepen moeten worden.

Het valt nog af te wachten of er met deze recente pogingen om de problematiek rond de politieke integratie van de migranten terug in de publieke belangstelling te plaatsen, uiteindelijk wat interesse kan opgewekt worden bij de politieke partijen. In elk geval werd de toon door STeR gezet.

Pieter Vandekerckhove

Uiteindelijk zal het toekennen van algemeen stemrecht er toe leiden dat de migranten veel meer belangstelling voor de gemeente zullen tonen en bijgevolg meer burgerzin zullen ontwikkelen. (foto Wim Peeters)

Boerekotbesparing

← vervolg van p.1

lijks krijgt voor Landbouw.

De situatie wordt des te duidelijker indien we kijken naar studierichtingen met vergelijkbare didactische eisen. Volgens berekeningen van pro-dekaan J. Uytterhoeven zou het departement Scheikunde van de fakulteit Wetenschappen een interne omkadering hebben die tweemaal zo groot is als deze van de oriëntatie Scheikunde en Landbouw-industrieën aan de fakulteit Landbouwwetenschappen. Dit illustreert dat de KU Leuven er duidelijk niet in slaagt om in te spelen op de veranderende omkaderingsbehoeften die voor het grootste deel te wijten zijn aan verschuivingen in de studentpopulatie. Een tekortkoming met zware repercussies op de kwaliteit van het onderwijs aan een aantal fakulteiten.

Uit de begrotingsvoorstellen voor '91 blijkt dat de KUL dit jaar zowat 480 miljoen binnen haalt aan toelagen voor de studies Landbouw. Hiervan sluisst zij ongeveer 210 miljoen rechtstreeks door naar de Landbouwfakulteit (AWP, ATP en Werking). Een verschil van pakweg 270 miljoen frank. Wellicht gaat hiervan een groot deel naar de steeds toenemende hofhouding van onze rektor. Sinds het begin van zijn eerste mandaat werden immers een pak ekstra diensten bijgekreëerd. Of is er sprake van een rechtvaardige herverdeling over de verschillende fakulteiten?

Onze universiteit heeft dit jaar te kampen met een begrotingstekort van meer dan 100 miljoen. Om hieraan iets te doen, wil men elke fakulteit 3% laten inleveren; een besparing die goed is voor 46 miljoen. De rest van het deficit zou worden verdeeld over de Algemene Diensten. Voor Landbouw betekent dit een inlevering van 6,4 miljoen. Dit bedrag moet echter bespaard worden op de werkmiddelen. Deze werkmiddelen worden voor een groot deel berekend op basis van de reële omkadering. Omwille van haar onderomkadering is Landbouw dus tweemaal de sigaar. Voor 1991 bedroegen de werkmiddelen van Landbouw pakweg 25 miljoen frank; een inlevering van 6,4 miljoen houdt dus een reductie met meer dan 25% van de werkmiddelen in.

Meer dan redenen genoeg voor de fakulteitsraad om zich nog dieper dan gewoonlijk over haar jaarlijkse begroting te buigen. Men kon slechts concluderen dat de Landbouwfakulteit niet meer in staat is om aan al haar studenten een kwalitatief hoogstaand onderwijs aan te bieden. Waar het Boerekot tot voor kort nog zwaar slag leverde tegen de oprichting van kandidaturen Landbouw te Antwerpen stelde men deze keer voor om te ijveren voor een numerus clausus. Een voorstel dat op ruime instemming van de aanwezige professoren kon rekenen. Waarschijnlijk waren deze heren vergeten dat zulke dingen bij wet vastgelegd zijn. Iemand die in het nauw gedreven is, doet soms rare dingen. Wellicht is het voorstel eerder bedoeld om de akademische overheid onder druk te zetten, een tactiek die reeds jaren gebezigd wordt door de fakulteit Economie.

De nieuwe goedgekeurde begroting van 18,6 miljoen werkmiddelen verraste ons echter aangenaam door de consequente houding die de fakulteit aanneemt. De werkmiddelen voor de fakultaire didaktiek werden opgetrokken van 1,6 naar 1,8 miljoen, evenals die voor gastprofessoren, voordrachten en symposia. Aan de fakultaire bibliotheek werd niet geraakt. Wellicht beseft men dat het hiermee zo al erg genoeg gesteld is. De grootste besparing, bijna 5 miljoen, werd doorgevoerd op de werkmiddelen voor de laboratoria. Dit is mogelijk omdat Landbouw erg goed is in het binnenrijzen van externe financiering, ondermeer via EG-projecten en kontraktonderzoek.

In een interview met Floreat, het kringblad van de Landbouwkring, argumenteerde Dillemans: "De fundamentele wetenschappen krijgen niet zoveel externe kontrakten. U moet het dus een beetje in zijn geheel zien. Wij kunnen het ons niet veroorloven de fakulteit Wetenschappen en de fakulteit L&W af te bouwen en ons louter op de markt te oriënteren." Fakulteiten die erin slagen externe financiering aan te trekken voor onderzoek, blijven wel eens met het gevoel achter dat ze daarvoor afgestraft worden. In dit verband herinneren wij ons nog zeer goed de ophefmakende uitlating van professor Herman Van Den

Berghie op de Akademische Senaat twee jaar geleden. Van Den Berghie stelde als toenmalig voorzitter van de Onderzoeksraad in zijn kenmerkende rechtvoor-de-raap stijl dat Humane misschien ook wel eens moeite mag doen om eksterne gelden binnen te halen. Dit kon volgens hem enkel door aan *echt* wetenschappelijk onderzoek te doen en niet door het verzamelen van doodsprenjes. Kennemerkend voor de frustratie die leeft in sommige kringen.

Pro-dekaan Uytterhoeven van Landbouw vindt het trouwens begrijpelijk dat de overomkaderde fakulteit Wetenschappen er maar niet in slaagt vele eksterne gelden aan te trekken. "Een paard dat te veel haver krijgt, kan immers niet snel lopen, laat staan hard werken," meent hij. In hetzelfde interview in Floreat stelt de rektor verder dat: "Men een (melk)koe niet moet beoedelen op het gras dat ze eet maar op de melk die ze geeft." De brave borst vergeet echter dat een koe maar melk geeft naarmate ze gras krijgt. Een koe die teveel gemolken wordt, staat trouwens snel droog.

Opmerkelijk genoeg snoeit Landbouw ook in de post Public-relations, Erasmus en Ontwikkelingslanden. In verschillende labo's lopen talloze projecten in samenwerking met ontwikkelingslanden en jaarlijks trekken vele laatstejaars voor een drietal maanden naar een ontwikkelingsland in het kader van hun thesis. Ook het derde cyclus-programma *Irrigation Engineering* kent een ruime internationale bekendheid. De KU Leuven erkent dat voor deze fakulteit een bijzondere taak weggelegd is op het gebied van ontwikkelingsamenwerking. In februari '89 nog werd hieraan bijna een volledig nummer van Akademische Tijdingen gewijd. Vraag is echter hoelang Landbouw deze taak kan blijven vervullen. Interessant om weten is ook dat de KU Leuven jaarlijks 0,7% van haar budget besteedt aan ontwikkelingsamenwerking. Aan de LU Wageningen bedraagt dit maar liefst 7%.

Dat de fakulteit Landbouw bij de akademische overheid onderhand bekend staat als een stelletje zaggers en klagers zal weinigen nog verbazen. Hoelang de akademische ofiantenheid hiertegen ook bestand zal blijven, is zeer de vraag. Wij zitten alvast ongeduldig te wachten op harde actie, met koeien en zo...

Sjarel Bolckmans

GEZOCHT
handige free-lance
medewerkers

van podia,
voor (de-)montage
decors,
licht- en geluidsapparatuur

voor afspraak:
016/20.52.42

YMPA
cultural consulting
Driestsevest 82 - 3000 Leuven

(advertentie)

ZOEKERTJES

- Gevonden: de studentenkaart van Wim Celen, 2e kan Handelsingenieur. Ahalen op Veto.
- Ik ga toch maar eens leren autorijden. Heeft iemand de meest recente versie van het ritorieel-handboek, en mag ik dat boek dan nog 's lenen ook? Lut, Zevenlappersstraat 7, of een briefje bij Veto. Je krijgt er een Wereldwinkelsbanana voor.
- Sailing on the seven seas... in dreams. No M.D. for me.
- Manu en Pieter nodigen Charel hierbij uit zijn kusje te komen ahalen op de HLJK-luit, zaterdag in de Paradox (A'pen). Erik De Hun mag hij thuislaten.
- Drie trekkers zoeken vierde persoon om twee à drie weken te wandelen met rugzak en tent lang GR-paden in Noord-Spanje of Zuid-Frankrijk (etappes van ongeveer 20 km per dag). Bart, Kapucijnenvoer 157.
- Middeleeuwse kabbalist, Abulafia, verkort aller hand- ende proefschriften tot juweeltjes hedendaags drukstukken. Tienster. 177 ☎ 29.22.77.
- Heeft er nog iemand 2 plaatsen vrij naar (en vooral van) Einstürzende Neubauten op 19 mei in Gent? ☎ 20.11.10. Jeroen.
- Wie wil mee naar de top van de Mont Blanc (begin juli, géén ervaring nodig) of naar Canada (1 maand, september-oktober)? Laat iets weten bij Filip, F. Lintstr. 83, Leuven.
- Wie gaat er 16 mei naar de Sisters of Mercy en heeft nog geen kaart? Wij verkopen de onze: Parkstr. 54 (bij Suzy)
- Crazy little thing called Farma. Nieuw presidium: om te huilen nog liever een delerium! Waiting for the sun. 5,6,7 juli will be great! Sea! You later. Semonides.
- Sjoebidewake, als we groot zijn eten we elke dag Samsontart, liggen we uren in ons bed en beluisteren we enkel Arno. Even wachten nog... Dikke kus van Jean-Pol.

- Typen van alle teksten & vertalingen NI-Engels-Spaans. ☎ 23.54.76.
- Hallo, Mr Zorro, ik val voor jouw rijmpjes en zo; Kloezoo en Ko.
- "Coach, mijn T-shirt is vuil." "Maar zuiver het dan, hé manneke!"
- Astrid: "Zeg Guy, wordt het nu langzamerhand geen tijd dat we gaan trouwen?" Guy: "Oke, Astrid, maar wie wil ons nog hebben?"
- Hey Kobbe, let's do the Plantwalk!
- Mr. Mojo Risin, Farma is ziek! Nu nog de rotte plekken verwijderen! See you. Mister Zorro.
- Sjaakafte, door jouw verse cursuses is opa leerstof weer helemaal genezen! Wacht maar tot in de vakantie! Mevrouw Amusement.

• Ik zoek voor het volgend academiejaar een lief. Hij moet groot (1m90) en sterk zijn, blond, brede schouders, geen snor of andere over-tollige beharing. Veel zin ook voor humor. Bezin je nu maar en neem contact op via de redactie Veto of het nieuwe academiejaar. (principe: aanhouder wint).

• Zonder Alfaset zouden alle andere printwinkels, waar ze ook op laserprinter drukken en tessenikanten maken, niet eens in Veto kunnen adverteren. Nè sè. Alfaset, 's Meiersstraat 5.

- Tijgat, je weet toch dat je geen water over een gerespekteerde burger gooit.
- Aan het betoverend mysterie (IDB): zou je alsjebliet je fiets in de rekken willen plaatsen? Dan kan ik je wat vak bewonderen. Start, onder de indruk van zoveel moois.
- Typen van tessen, verslagen, briefwisseling enz. Vertalingen. Inbinden. Laserprinter. Kris Rosselle, Naamsestweg, 130, 3001 Heverlee. ☎ 20.70.77.
- Maud, Geliefde van wie ik houd, / Licht van mijn ogen, / Glimlach van duizend regenbogen, / vrouwe die ik min... Donaldson
- Jungleboys zeggen: waar waren Sjarel, Flup en Blommie? Vanavond (sporkot, 19 u) herkansing. Be there!
- Aan degene die iets schoons zou publiceren in "Zoekertjes". Ik hoop dat het inderdaad iets schoons is! Anders moet ik 1) jouw zoekertje zoeken en 2) mijn ogen forceren om jouw zoekertje te lezen. Tussen haakjes: Ga je es mee een pintje drinken?
- Voor al uw typewerk, schrijfmachine of tekstverwerker. Griekse en wiskundige karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders. ☎ 011/43.28.56.
- Dringend gezocht: Tekstverwerker (IBM-AT-VGA) waarmee ik Russisch kan typen en afdrukken. Een tesis wacht! Johan Vanhaecht, Parkdreef 39/10, Heverlee. (weekend: tel. 015/61.20.72.)
- Alle tikwerk: tessenis a.a. snel en verzorgd. ☎ 02/767.62.26. Proefdruk mogelijk.
- The unstoppable sexmachine vraagt meisjes om zijn zaadcellen uit te testen.
- Jungleboys-Chevaliers Utd.:11-3. En het belangrijkste: zelfs Ziggy heeft geskoofd! Voor herhaling vatbaar vanavond, Ziggy, De Pers.
- Je bent een verlangen / Je bent iets meer dan dat / Je bent een open deur / En nu het eigenlijk niet meer kan... / Blijf je een verlangen. / Ondertussen gaat het leven verder. / We doen alsof / Maar het verlangen blijft.
- Voor typewerk allerhande (tesis, verslag,...) één adres: Lindelaan 4, 3001 Heverlee, tel. 22.05.38.
- Wo 15/5 om 20.00u: Handbal, goed voor hart en nieren!
- Wie voelt er wat voor om fiere vriendin te spelen op de proklamatie van ingenieur-inspe? Verdere relatie mogelijk. Schrijf naar Daan.
- Croc viert zijn midlife-crisis. De grote boze wolf komt deze week nog langs... Hou alvast de afgesproken avond vrij. Dames, die avond mag de 50753078, wij rekenen erop... of omgekeerd?

JO MEUWISSEN

Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal voor seminars, evenementen, optredens en fuiven

BARCOVISION: 5000 fr.
DISCOBAR: 4000 fr.
tel. 016/201.301

- Great six letterword-person; I like you... because I guess I just like you! Your lover.
- Gezocht: Gigolo om ons netwerk in de rekken uit te breiden. De chemisties. Ad&Mu.
- Homo en lesbiennecentrum De Roze Drempeel onthaalt ma. en do. 20-23.00 u, Amerikalaan 3(JAC). ☎ 22.85.82. Kafee elke wo. 21-01.00 u. Craenendonck 27.
- Rechtzetting: Coach heeft me wel betaald, Bère. PS: Hey coach, wanneer krijg ik mijn kado?

KAFEETEORIEËN

• Aan het beeld van Fiere Margriet recht door, de Munstraat in, eerste links (u weet wel, naar het Hogeschoolplein toe), de grote poort door, eerste deur links, trap op en dan beledeld binnen zonder knoppen (voeten vege). Alfaset. Eerste klas printwerk.

- Verzorgde vertalingen uit het Frans, Duits, Italiaans voor eindexaarswerken (tesis), alle onderwerpen, op PC, tegen studentvriendelijk tarief, door beroepsvertaler (17 jaar erv.). A. De Cooman, L. Walravenslaan 3, 1700 Dilbeek. ☎ 02/569.39.20.
- Mooi Dilemma in vorige Veto-zoekertjes: Bacchus-hoofdredakteur heeft geen zoekertjes voor zijn blad, en de klotten hebben geen kringblad om hun zoekertjes in te plaatsen.
- Mijn vriend Max is Zappa-fan. Wie vertelt hem waar hij de films van zijn afgod kan vinden? ☎ 011/32.47.54. Vraag naar Dirk. Viva le voorlopige!
- Vrijdag, 26 april, Schapestraat 9, voor de deur witte fiets gepikt. Moest er iemand toevallig iets gezien hebben: contacteer Isa-belle, Goudbloemstraat 5. Beschrijving: heldemaal wit, bruine boezezadel, groene handvaten. Dank je.
- Alle tikwerk, kopiëren, inbinden, en afdruk op laserprinter. Euprint, Hertogstraat 110. ☎ 22.97.49.
- Vanavond bij de match volgt het bewijs: Gielde is een snelheidsduivel(in). Bère. PS: Zeg Mirre, wie is er op zijn verjaardag nu niet in Leuven?
- Meegenomen uit Copy De Raaf op 4/3: mapje met Japanse notities. Gelieve ze vlug terug te brengen nr. De Raaf!

• Ze had iets in haar ogen/geen rood van regenbogen/ze was geen almino/maar heette domino/en heeft een cabin! Sorry, van mij wordt spitsvondigheid verwacht, maar na medica's galabal zat er echt niets meer in.

- Ik verzamel postzegels met vunzige afbeeldingen op. Wie kan er mij bezorgen? Wil ruilen met naaktfoto's van mijn hond. Jan Roosen, Diestsestraat 137.
- Droomprinsesje, laat het borrelen, bruisen... zoals in champagne. Voel die kriebeltes en 't wordt weer een knotsgevoel! Of toch zoets.
- Wie heeft tijd voor Koen om tussen thesis en baguetten zijn 'aandacht' even op iets anders te zetten? 'Kwak en Flupke.
- Opgepast! De lintworm zuigt je helemaal leeg. Je verzaakt helemaal en je geraakt het dan zeer moeilijk kwijt!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Horizontaal - 1 Feest van meisjesstudenten 2 Sierplant - Muzieknoot 3 Boom - Eenjarig huisdier 4 Tantalum - Voorzetsel - Mannelijk dier 5 Betreurenswaardiger - Rustpunt in psalmen 6 Nuttigen - Stijf omhoogstaand 7 Uitholling in een wand - Naamse gemeente waar Neanderthalresten werden gevonden - Muzieknoot 8 Knopvormig erekril uitsteeksel - Kleinigheid 9 Fries riviertje - Oorspronkelijke naam van de inwoners van Lapland 10 Estrapade.

Vertikaal - 1 Steenachtige delfstoffen 2 Gedeeltelijk 3 Berg op Kreta waar Zeus werd opgevoed - Gesloten beugeltje 4 Trotseren - Looftboom 5 69 cm - Bijwoord - Los neerhangend 6 Orgaan - Politieke partij - Pers. vnv. 7 Ventilator - Moelijkjer buigbaar 8 Trap - Beurt 9 Persoon die het verhevne nastreeft 10 Het angstvallig vasthouden aan de uiterlijke vorm.

• Het minste wat je kan zeggen is toch wel dat Alfaset het grappigste zetbedrijfje van de 's Meiersstraat 5 en omstreken is. Je kan er trouwens je tessenikat laten zetten, lang voor je tesis klaar is. Baat het niet, het schaaft toch ook niet. ☎ 22.04.66.

- Hardrockers aller landen, verenigt u en trek naar Dynamo open air. Dit jaar wordt het zeker weer dolle pret daar in Eindhoven.
- Johan, we rekenen erop je donderdag te zien, sleur haar desnoods mee! T. en C. van de een-vier-twee. De hemel ligt in ons bereik, maar veel is er niet te krijgen. Wachten, of de hel proberen?

Tikkantoor
Devano
016/23.98.70

Tekstverwerking
Laserprinting ★ Tekstinbreng
Boeken, tijdschriften, cursussen, thesissen,...
Privé-initiatie WP (aan huis)

Professionele aanpak
Jarenlange ervaring
T. & K. Van Nooten-Dehaes
Wiselsesteenweg 54, 3020 Herent

WOENSDAG

Agenda

AD VALVAS

DOOR HILDELENIË

MAANDAG

- 20.30 u **FILM** Histoire(s) du cinéma van Jean-Luc Godard, bestaat uit fragmenten van eigen films en klassiekers uit de filmgeschiedenis die van commentaar worden voorzien door Godard; 'le dernier mot' en 'Grandeur et Décadence d'un petit Commerce de Cinéma' worden in het Frans gesproken, in Sluc, 2de verd., toeg. 80/100, org. Stuc.
- 20.30 u **TEATER** Dito Dito brengt 'Moeders', een komedie van René Eljon; vijf dames zijn samen in een weekendhuisje voor een van hun bijeenkomsten, maar het is slecht weer, eentje van de groep verjaart en de anderen hebben een bijzonder cadeau voor haar in petto, in Stuc, toeg. 180/250, org. Stuc.

DINSDAG

- 20.00 u **GESPREK** Gesprek met VU-gemeenteraadslid Hans Bracauen, in kafee de Ton (tegenover Alma 1), org. Vujo-KUL.

20.30 u FILM Histoire(s) du cinéma van Jean-Luc Godard, bestaat uit fragmenten van eigen films en klassiekers uit de filmgeschiedenis die van commentaar worden voorzien door Godard; 'le dernier mot' en 'Grandeur et Décadence d'un petit Commerce de Cinéma' worden in het Frans gesproken, in Sluc, 2de verd., toeg. 80/100, org. Stuc.

20.30 u KONCERT E. Hallein; orgel; F. Van Hille, viool en H. Coppé, sopraan, brengen werk van Mozart en Haydn, in Sint-Jan-de-Doperkerk.

20.30 u TEATER Dito Dito brengt 'Moeders', een komedie van René Eljon, vijf dames zijn samen in een weekendhuisje voor een van hun bijeenkomsten, maar het is slecht weer, eentje van de groep verjaart en de anderen hebben een bijzonder cadeau voor haar in petto, in Stuc, toeg. 180/250, org. Stuc.

WINA
☐ Wo 15/5, 22/5 en 29/5 om 22.00 u: Mei-rondjes- rondjes draaien op de piste van het sporkot, in sporkot.

ROMANIA
☐ Wo 15/5 om 20.00 u: Romaniraad in de 's Meiersstraat.

HISTORIA
☐ Di 14/5 om 20.00 u: Presidiumvergadering in de permanentie.

PEDAGOGISCHE & KATECHETIKA
☐ Do 16/5: Aizuip 2PK-tje, en als alles op is gaan we blokken.

DONDERDAG

- 14.00 u **LEZING** P. Rouxhet geeft een lezing over 'Surface and Colloid Chemistry', in Aud. van het kasteel van Arenberg, org. fak. der Landbouwwetenschappen, Franquillestoel.
- 20.00 u **TEATER** Het teatergezelschap De Tijd brengt de première van "De Fantasten" van R. Musil, twee driehoekverhoudingen door elkaar, een wervel wind van emoties door ratio vertaald tot een zuiver literair meesterwerk, in Stadsschouwburg, toeg. 150-350, org. CC. Leuven.
- 13.00 u **TEATER** Het teater van Rieks Swarte brengt 'Potters beesten', een speelgoedvoorstelling naar het werk van Beatrix Potter. Het is een voorstelling met miniatuur teatermachinerijen, akteurs, poppen, muizen en dialogues voor kinderen, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.
- 19.00 u **TEATER** Stan brengt Brigite, 1 man en 3 vrouwen; de man gaat op zoek naar de strategie van mannen om vrouwen te veroveren, in Stuc, toeg. 100/150, org. Stuc.
- 21.30 u **KONCERT** Concert en nadien feest ter afsluiting van een jaarje Stuc, in Stuc, org. Stuc.

VRIJDAG

- 20.00 u **DANS** Teatro di San Carlo brengt hun Balletvoorstelling, in de Stadsschouwburg, org. CC. Leuven.

Marianne, de kotmadam van Dillemans

Een brave, goede jongen, en geleerd ook

winkel was, is nu volgestouwd met oude kasten, bedden, matrassen en ander bejaard meubilair. "Da's allemaal van de studenten, van de kamers. We hebben alles moeten beneden brengen." Als ze ons meeneemt naar een eks-studentenkamer op de tussverdieping, zien we waarom. In de kamer staat alleen nog maar een oude kast met bijhorende zetel en een hoopje rommel en puin. "In die zetel, daar heeft Dillemans nog in gezeten. Die stond op de kamer van de rektor. Maar nu... Kijk eens... Ze hebben de schouw afgeworpen, met zulke stenen. En het is hier allemaal afgevallen. Dan hebben ze dat geplakt, maar bekijk dat nu eens..." Het plafond ziet er verweerd uit, en in het gangetje dat de kamer met een andere verbindt, is de vorige nacht een stuk plafond naar beneden gekomen. In de kamer ernstig vormt een gehavende glazen erker een groot deel van het plafond. "Daar het glas kapot, daar stukken uit, daar, daar, ginder... overal. Hoe ze mijn huis gearrangeerd hebben... alles is beschadigd. Wat zegt ze daarvoor? En mijn huis, dat was een kapelleke."

Het huis is nu volledig verwaarloosd, bijna bouwvallig. Doorheen spinwebben en stoffige vertrekjes leidt Marianne ons naar de badkamer, waar ze ons de gevolgen toont van de verbouwingswerken aan de Valk. Veel belang heeft het allemaal niet meer; het huis is ontrend, vertelt Marianne ons, door het ministerie, door Geens. "Als die op tv komt, dan krab ik hem in zijn gezicht". Heeft zij dan nooit klacht neergelegd bij het ministerie? "Meneer, daar is niks aan te doen", zegt Marianne, "t ministerie is 't ministerie, daar hebt gij niets aan te zeggen." Marianne is echter niet van plan zich zonder meer bij de situatie neer te leggen. "Ik ga er niet uit. Ze zullen me moeten buiten dragen."

Marianne neemt ons terug mee naar de woonkamer op de gelijkvloerse verdieping, de enige kamer van het grote huis die ze nu nog gebruikt. Op de tafel staat een vaas met stoffen kunstbloemen, op haar bed zitten in plastic zakken onder een spreij een aantal spulletjes verstopt die ze niet meer in de overvolle kasten krijgt. Naast de schouw hangt een grote foto van

toen ze jong was. We gaan zitten, en Marianne vertelt. Aanvankelijk verloopt alles een beetje moeizaam, maar naarmate het gesprek vordert, gaat Marianne steeds geanimeerder vertellen. Ze herbergt nu zelf geen studenten meer, maar heeft ze er nog contact mee? "Als ze voorbijkomen, zeggen ze goeiedag. 'Dag bommake'. 'Dag bommake', zeg ik dan dikwijls." En heeft ze er soms last van? "Wat ze soms doen, is de vuilzakken openstampen dat alles hier vol vuil ligt. Dat doen ze nog. En dat weet ze ook, hé. Dat moet ik U niet vertellen. Maar last heb ik er niet van. De kafees maken wel eens veel lawaai, maar daar merk ik weinig van." Ging Dillemans soms ook wel eens pintjes drinken misschien? Marianne lacht. "Dat was nen brave, hé."

Dan haalt ze foto's boven. Een foto van onze rektor toen hij ongeveer achtien was: keurig, netjes gekapt, een echte adonis. De rektor zal nog vaak ter sprake komen in de loop van het gesprek. Marianne is diep ontroerd als ze vertelt over wat haar overkwam toen ze enkele jaren geleden met haar vriendin bij de Chinees in de Naamsstraat ging eten. "We kwamen binnen en zijn vrouw zat daar. Ik zeg: 'Dag mevrouw Solangeke, zit ge hier alleen?'. Maar toen zag ik dat haar dochter erbij was, en die was juist getrouwd. Ik zeg proficiat en op het moment dat ik me omkeer, komt hij binnen. Hij doet zijn jas uit, en hangt hem over een stoel. Hij komt bij mij en legt zijn arm over mijn schouder en hij zegt: 'Dat is mijn moederke en zal altijd mijn moederke blijven, een braaf en een goed menske. En hij pakte me vast en hij kuste me drie, vier keer.' En iedereen was aan 't kijken." Marianne wordt wel een beetje ongerust als we vragen of we dat in het gazetje van de studenten mogen zetten. Het mag alleen, zegt ze, als we erbij zeggen dat het een brave en een goede jongen was, en een geleerde ook.

In de kamer hangen ook foto's van Marianne zelf, haar dochter en kleinkinderen, en van haar ouders. "Ik ben een wees van toen ik nog geen zeven jaar was. Van de Spaanse griep in de oorlog van '14-'18. Mijn tante, de zuster van mijn moeder, heeft mij toen aangenomen. En mijn grootvader, dat was de strafste beeldhou-

wer van 't land. En hij werkte met de strafste beeldhouwer van Duitsland. Samen hebben ze het monument van Constantin Meunier gezet. Met de oorlog hebben de Duitsers dat kapot gemaakt, en boma was dood als de oorlog gedaan was. En daarmee hebben ze nu de naam gegeven aan de straat." Ze spreekt ook goed Frans, Marianne. "Papa was van de kanten van Charleroi. En daarmee had mama me naar een Franse school gedaan, dat als de familie kwam, dat ik dan wat kon meepraten."

Marianne is bijzonder trots op haar familie, die, zoals we toch zien op de foto's, sjieke mensen waren. Zo maken we kennis met haar grootouders en haar ouders, maar vooral met haar nonkel Jules, die tijdens de eerste wereldoorlog naar Nice verhuisde en daar toeristen rondleidde in wat Marianne "grote open autobussen" noemt. En met nonkel Benedictus, die ooit nog burgemeester van Heverlee was.

Tussen haar foto's en haar rekeningen bewaart Marianne zorgvuldig een aantal gedichten die ze zelf ooit geschreven heeft. Trots laat ze er ons een aantal lezen, en vraagt dan wat we ervan vinden. "Is het goed geschreven? Er zijn mensen die zeggen dat als ze het gedicht voor mijn man lezen, dat dan de tranen over hun gezicht lopen." Marianne vertrouwt ons toe dat ze door het buurtcomité gevraagd werd een gedicht te schrijven ter gelegenheid van de viering van Fiere Margriet in september. Ze deklameert: "O, Fiere Margrietje, wat is het leven aangenaam samen te zijn. Wij heffen liedjes van groot tot klein, die ons hartje verheugt en vermakent doet. Weest verzekerd, het doet aan allen toch zo goed..."

Marianne zelf heeft steeds een winkel met kinderartikelen gehad, eerst in de Brusselsestraat, later, in 1953 in de Tienestraat "Ze hadden me graag in de winkel. En als ik met het eten bezig was, zei ik soms 'papa, gaat gij nu eens in de winkel zien, want ik moet voort doen'. Maar als hij dan de mensen wilde helpen, vroegen ze: 'Is madammeke niet hier?' En dan kwam hij terug binnen en zei: 'Madammeke, zijt gij daar, 't is madammeke die ze moeten hebben.'"

Marianne kwam goed overeen met haar man. In heel haar leven hebben ze maar twee keer ruzie gehad, een keer drie dagen, en een keer twee. Haar man speelde namelijk graag met de paarden, maar zij had dat niet graag. Op een keer had ze hem betrappt toen hij stiekem geld wilde geven aan juffrouw Simonne van de winkel aan de overkant, om in te zetten op de paarden. Drie dagen hebben ze niets tegen elkaar gezet, tot Marianne het welletjes vond. "Ik trok een lade open, en smet die toe, en dan deed ik de kast open, en smet ze toe en dan een andere kast, en smet die ook toe. Tot hij zei: 'Wat zoekt gij daar eigenlijk?' en ik zei: 'Uw tong, maar ik heb ze gevonden'. En hij zette de radio op, en we dansten rond de tafel en 't was gedaan met de ruzie."

We vertellen Marianne dat we nu wel genoeg weten om een artikelje te schrijven, maar zij staat erop dat we alle foto's bekijken. Terwijl nonkel Jules, haar kleinkind Marc en haar man Marcel nogmaals de revue passeren, rinkelt de telefoon. Het is die man van de winkel wat verderop, die zegt dat hij woensdagavond naar de meubelen komt kijken. Na 17 jaar heeft Marianne dan toch het besluit genomen afstand te doen van een belangrijk deel van haar verleden. Het zal niet gemakkelijk zijn, zegt ze.

Als we alle foto's doorgenomen hebben, maken we nogmaals aanstalten om te vertrekken. Marianne wil echter niet van ophouden weten, en vraagt of we nog een druppeltje willen, voor de eeltlust. Vriendelijk maar kortdaat slaan we haar aanbod af. Marianne begeleidt ons naar de deur en wil van geen afscheid weten alvorens ons twee keer hartelijk de hand gedrukt te hebben. Als we honderd meter verder achter ons kijken, staat Marianne ons nog altijd na te wuiven. Vriendelijk, zoals steeds.

Roeiland Peeters
Werner Van den Bergh

Ze is iets minder bekend dan het ligbeeld van Fiere Margriet, en ze is ook geen toeristische attractie, maar toch staat ze al ongeveer even lang in de Tienestraat. Alhoewel het Holiday-Inn-kompleks aan de overkant tegenwoordig serieuze pogingen doet de aandacht voor zichzelf op te eisen, heeft iedereen die regelmatig langs de Valk loopt haar al wel eens zien staan, in de kleine deuropening die in de kamerbrede rolluiken van haar huis uitgespaard is.

Vorige zaterdag stond ze er weer, met een zwarte sjaal rond de nek, want het was een beetje windiger. Wij die ergens hadden horen vliegen dat zij ooit de kotmadam geweest was van onze rektor Roger Dillemans, spraken haar aan en gingen uitzoeken wie deze vrouw is, en wat er achter haar steevast neergelaten rolluiken verborgen zit.

Terwijl we met haar in de deur staan vertelt Marianne - zo heet ze - dat ze rektor Dillemans inderdaad nog op kot heeft gehad. Ze had toen nog een winkel in de Brusselsestraat, op nummer 72, en ze herinnert hem zich nog heel goed. Of het een brave student was? "Een goeie. En hij is ook in Amerika geweest om zijn gouden medailles te gaan halen. Hij heeft een jaar of drie, vier bij mij op kot gezeten." Kent Dillemans haar nu nog? "Als hij hier soms een keer voorbijkomt, zegt hij: 'oh, mamake'. En tegen mijn man zei hij altijd pake. Ja, dat was onze zoon. In die tijd kookte de kotmadam ook nog voor de studenten. Ze aten allemaal bij mij aan tafel, 's morgens, 's namiddags en 's avonds."

In het begin kunnen we niet zo goed volgen. Marianne springt van de hak op de tak en het is pas in de loop van ons gesprek dat alles geleidelijk op zijn plaats begint te vallen. Sinds 1975 heeft ze geen koststudenten meer, want in oktober '75 werd ze het slachtoffer van een tragische vergissing. "Ze hebben mijn huis toen kapotgegooid. Ge ziet het nog, aan de gevel. Hiernaast woonde iemand van Amada, dat was een kommunist. Er zijn toen bandieten afgekomen, van de Vlaanders, om ermee te vechten, maar het was mijn huis dat ze kapot gedaan hebben. En die man kapotgemaakt. Ik zeg daar bandieten tegen." (Het huis in de Tienestraat 45 huisvestte toen de boekhandel 'Het Rode Boek' en de kantoren van het MLB, die wel vaker het slachtoffer waren van acties van ekstreem-rechts, nvdr).

"Dat is één huis geweest, hier, en ze hebben er daar twee van gemaakt. Daarmee is dat dezelfde façade gebleven, het uitzicht, en ze hebben gedacht dat dat één huis was. Het was hiernaast dat ze moesten komen, maar bij ons niet." Heeft ze geen schrik gehad toen? "Wij stonden hier met ons twee, elkaar vast te houden. Ze waren daar op de muur gekropen, ze wilden hier op de binnenkoer komen met een grote ladder. We wisten niet waar lopen. 't Was zo'n schrik dat mijn man opgedaan heeft, dat hij gestorven is. Dat is de achteste oktober in '75 voorgevallen, en de negende februari is hij ervan gestorven in de kliniek. En ik heb er een 'pace-maker van, van wat ze hier komen doen zijn. Want als ik ze zou vasthebben, ze zouden niet lang lopen." Is de politie er dan niet bijgehaald? "De politie durfde er niet bijkomen. Met zulke stenen wierpen ze. En al mijn ruiten uit." Marianne neemt ons mee naar binnen om te laten zien welke sporen de ravage binnen heeft achtergelaten. We verdwijnen met haar achter de rolluiken...

Daar vinden we de eerste overblijfselen van 8 oktober 1975. De voorste kamer, waar ooit een

Een vertrouwd beeld voor wie regelmatig langs de Valk passeert. Weinigen weten echter dat achter 'bommake', de enige, echte kotmadam van Roger (Rokege) Dillemans schuil gaat.

(foto Hielke Grootendorst)